

Τό Άγιο Φῶς

Συνοπτική Παρουσίαση

Συμβολίζει, ἀλλὰ καὶ ἀποδεικνύει περιτρανῶς τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μᾶς γεμίζει αἰσθήματα πνευματικῆς, ψυχικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀνατάσεως. Αἱ καρδίαι ὅλων χτυποῦν ἀπὸ πίστιν, θαυμασμὸν καὶ ἐλπίδα διὰ τὸ Μέγα μυστήριον τῆς Ζωῆς. Πρόκειται διὰ ἀληθινὸν θαῦμα, τὸ ὁποῖον δὲν χωρᾷ καμῖαν ἀμφισβήτησιν. (1).

Ἀπὸ τὸ πρῶν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου χιλιάδες πιστοὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ προσκυνηταὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου κατακλύζουσι τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν Τελετὴν τοῦ Ἁγίου Φωτός.

Τὴν 12ην μεσημβρινὴν ὁ Ὁρθόδοξος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων συνοδεῖα Ἀρχιερέων καὶ ἄλλων Κληρικῶν φθάνει εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Εἰσέρχεται εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ καὶ οἱ ἑτερόδοξοι παίρνουν τὴν ἄδειαν διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Τελετὴν. (2). Κατόπιν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ ντύνονται μὲ ἄμφια καὶ ὁ Πατριάρχης μὲ τὴν πλήρη Ἀρχιερατικὴν στολήν. Ὁ Πατριάρχης ἠγεῖται τῆς πομπῆς, ἢ ὅποια ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ καὶ βαδίζει τρεῖς φορές περὶ τοῦ ἱεροῦ Κουβουκλίου ὑπὸ τῶν ἤχων τῶν ψαλμωδῶν, οἱ ὅποιοι ψάλλουσι τὸ «Τὴν Ἀνάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ...».

Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τονίσουμε ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι ἔχουν προκαταβολικῶς ἐρευνήσει ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἱεροῦ Κουβουκλίου, διὰ νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀναμμένον κανδήλιον ἢ ἄλλη πηγὴ φωτός. (3). Μετὰ τὴν λιτανεῖαν ὁ Πατριάρχης ἵσταται ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου, ἀφαιρεῖ τὰ ἄμφια καὶ περιμένει μὲ τὸ στοιχάρι, πετραχήλι καὶ τὴν ζώνην. Οἱ ἑτερόδοξοι κάνουν ἔρευνα διὰ νὰ βεβαιωθῶν ὅτι ἐπάνω του δὲν ἔχει κάτι, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ὑπονοίας, ἢ νὰ κινήσῃ ὑποψίας. (4). Ὅταν ὀλοκληρωθῇ ἡ ἔρευνα, οἱ φύλακες ἀφαιροῦν τὰς σφραγίδας ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ὁ Πατριάρχης εἰσέρχεται εἰς τὸ Ἱερὸν Κουβούκλιον μὲ δυὸ δεσμίδας ἐσβησμένα κερία. Μαζί του εἰσέρχονται εἰς τὸν προθάλαμον ὁ Ἀρμένιος Πατριάρχης καὶ ὁ Δραγομάνος, (5), οἵτινες παραμένουν εἰς τὸν προθάλαμον. Εἰς ὅλον τὸν Ναὸν ἐπικρατεῖ συγκίνησις καὶ ἀγωνία.

Ὁ Πατριάρχης γονατιστὸς ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Τάφου τοῦ Χριστοῦ προσεύχεται πρὸς τὸν Σταυρωθέντα, κρατῶν δυὸ σβηστὰς λαμπάδας καὶ μὲ ταπεινώσιν καὶ εὐλάβειαν ἀναπέμπων τὴν ἀκόλουθην εὐχήν:

«Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἡ ἀρχίφωτος σοφία τοῦ ἀνάρχου Πατρός. Ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμπαι, ὁ εἰπὼν γεννηθήτω φῶς καὶ ἐγένετο φῶς. Κύριε, ὁ τοῦ φωτός χορηγός, ὁ ἐξαγαγὼν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς πλάνης καὶ εἰσαγαγὼν εἰς τὸ θαυμαστὸν φῶς τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, ὁ τὴν γῆν μὲν πᾶσαν διὰ τῆς ἐν αὐτῇ ἐνσάρκου παρουσίας σου, τὰ καταχθόνια δὲ διὰ τῆς εἰς Ἄδην καταβάσεώς σου φωτός πληρώσας καὶ χαρᾶς, μετὰ δὲ ταῦτα διὰ τῶν ἁγίων σου Ἀποστόλων φῶς καταγγείλας πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν. Εὐχαριστοῦμεν σοί, ὅτι διὰ τῆς εὐσεβοῦς πίστεως μετήγαγες ἡμᾶς ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καὶ γεγόναμεν υἱοὶ διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, θεασάμενοι τὴν δόξαν σου πλήρη οὕσαν χάριτος καὶ ἀληθείας. ἀλλ' ὦ φωτοπάροχε Κύριε, ὁ τὸ μέγα φῶς ὢν, ὁ εἰπὼν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει. Δέσποτα Κύριε, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Τὸ μόνον φῶς τοῦ κόσμου καὶ φῶς τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, οὗ ἀπὸ τῆς δόξης ἐπληρώθη τὰ σύμπαντα, ὅτι φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας διὰ τῆς ἐνσάρκου σου οικονομίας, εἰ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς. Σὺ Κύριε φωτοδότα, ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἀναξίων δούλων σου τῶν τῆ ὥρα ταύτῃ παρισταμένων τῷ παναγίῳ σου καὶ φωτοφόρῳ τούτῳ τάφῳ καὶ πρόσδεξαι ἡμᾶς

τιμῶντας τὰ ἄχραντα πάθη σου, τὴν παναγίαν σου σταύρωσιν, τὸν ἐκούσιον θάνατον καὶ τὴν ἐν τῷ πανσεβάστω τούτῳ μνήματι τοῦ τεθωμένου σου σώματος κατάθεσιν καὶ ταφὴν καὶ τριήμερον ἐξανάστασιν, ἣν χαρμονικῶς ἤδη ἀρξάμενοι ἐορτάζεις, μνειάν ποιούμεθα καὶ τῆς ἐν Ἄδου καθόδου σου, δι' ἧς τὰς ἐκεῖσε τῶν δικαίων κατεχομένας ψυχὰς δεσποτικῶς ἠλευθέρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς σῆς θεότητος φωτὸς πληρώσας τὰ καταχθόνια. Ὅθεν δὴ ἀγαλλομένη καρδίᾳ καὶ χαρᾷ πνευματικῇ κατὰ τοῦτο τὸ ὑπερευλογημένον Σάββατον τὸ ἐν γῆ καὶ ὑπὸ γῆν θεοπρεπῶς τελεσθέντα σοὶ σωτηριωδέστατα μυστήρια σου ἐορτάζοντες καὶ σὲ τὸ ὄντως ἰλαρὸν καὶ ἐφετὸν φῶς ἐν τοῖς καταχθονίοις θεϊκῶς ἐπιλάμψαν ἀναμνησκόμενοι, φωτοφάνειαν ποιούμεθα, σοὺ τὴν πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένην θεοφανείαν, εἰκονίζοντες. Ἐπειδὴ γὰρ τῇ σωτηρίῳ καὶ φωταυγείᾳ νυκτὶ πάντα πεπλήρωται φωτὸς οὐρανὸς τὲ καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια διὰ τὸ ὑπερφυῆς μυστήριον τῆς ἐν Ἄδου καθόδου σου καὶ τῆς ἐκ Τάφου σου τριήμερου ἀναστάσεως. Διὰ τοῦτο, ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦτον τὸν φωτοφόρον σου Τάφον εὐλαβῶς λαμβάνοντες, (6), διαδίδομεν τοῖς πιστεύουσιν εἰς σὲ τὸ ἀληθινὸν φῶς καὶ παρακαλοῦμεν καὶ δεόμεθα σου, Πανάγιε Δέσποτα, ὅπως ἀναδείξῃς αὐτὸ ἀγιασμοῦ δῶρον καὶ πάσης θεϊκῆς σου χάριτος πεπληρωμένον, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου καὶ φωτοφόρου Τάφου σου. Καὶ τοὺς ἀπτομένους εὐλαβῶς αὐτοῦ εὐλογίης καὶ ἀγίασης, τοῦ σκότους τῶν παθῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῶν φωτεινοτάτων σου σκηνῶν καταξιώσης, ὅπου φῶς τὸ ἀνέσπερόν της σῆς θεότητος λάμπει. Χάρισαι αὐτοῖς, Κύριε, ὑγείαν καὶ εὐζωίαν καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν παντὸς ἀγαθοῦ πλήρωσον. Ναί, Δέσποτα φωτοπάροχε, ἐπάκουσόν μου τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καὶ δὸς ἡμῖν τέ καὶ αὐτοῖς περιπατεῖν ἐν τῷ φωτί σου καὶ ἐν αὐτῷ μένειν, ἕως τὸ φῶς τῆς προσκαίρου ζωῆς ταύτης ἔχωμεν. Δὸς ἡμῖν Κύριε, ἵνα τὸ φῶς τῶν καλῶν ἔργων ἡμῶν λάμπῃ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καὶ δοξάζωσι σὲ σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι. Εἰς φῶς γὰρ ἐθνῶν ἡμᾶς τέθηκας, ἵνα αὐτοῖς τῇ σκοτίᾳ περιπατοῦσι φαίνωμεν. Ἄλλ' ἡμεῖς ἠγαπήσαμεν τὸ σκότος μᾶλλον ἢ τὸ φῶς, φαῦλα πράσσοντες. Πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσσων μισεῖ τὸ φῶς κατὰ τὸν ἀψευδῆ λόγον σου. Διὰ τοῦτο ὁσημέραι προσκόπτομεν ἀμαρτάνοντες, ἐπειδὴ περιπατοῦμεν ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ἄλλ' ἀξιώσον ἡμᾶς τὸ ὑπόλοιπόν της ζωῆς ἡμῶν βιωτεῦσαι πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας ἡμῶν. Δὸς ἡμῖν, ἵνα ὡς τέκνα φωτὸς περιπατήσωμεν ἐν τῷ φωτί τῶν ἐντολῶν σου. Τὸ τοῦ ἀγίου βαπτίσματος φωτεινὸν ἔνδυμα, ὅπερ διὰ τῶν ἔργων ἡμαυρώσαμεν, λεύκανον, ὡς τὸ φῶς, ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ φῶς ὡσπερ ἱμάτιον. Δὸς ἡμῖν ἐνδύσασθαι τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ἵνα δι' αὐτῶν τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους τροπούμεθα, ὃς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός. Ναί, Κύριε, καὶ ὡς ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις φῶς ἔλαμψας οὕτω σήμερον λάμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὸ σὸν ἀκήρατον φῶς ἵνα τούτου φωτιζόμενοι καὶ θερμαινόμενοι ἐν τῇ πίστει, δοξάζωμεν Σὲ τὸ μόνον ἐκ μόνου τοῦ ἀρχιφώτου φωτός, ἰλαρὸν φῶς εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας. Ἀμήν».

Μετὰ τὸ πέρας τῆς εὐχῆς τοποθετεῖ τὸ βαμβάκιον εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον καὶ μὲ θαυμαστὸν τρόπον ἀνάβει. (7). Μὲ αὐτὸ ἀνάβει τὰ κεριὰ καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Ἱερὸν Κουβούκλιον. Τὸ σπουδαῖον εἶναι ὅτι τὸ ἅγιον φῶς διὰ ὀλίγα λεπτὰ δὲν ἔχει πυράδα. Δηλαδή ἐὰν εἷς ἀκουμπήσῃ τὸ ἅγιον φῶς εἰς τὰ χέρια του δὲν θὰ καῖ. Πραγματικῶς εἶναι ἐν ἐκ τῶν μεγαλυτέρων Θαυμάτων τῆς χριστιανοσύνης, τὸ ὅποιον ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνον τὸ Μέγα Σάββατον. (8) .

